

Gondolatok Pio atya lelki gyermekeinek írt leveleiből

Jézushoz a szíveddel is szólnod kell, inkább mint a száddal; sőt, bizonyos pillanatokban csak a szíveddel szabad szólni.

Teljes őszinteséggel mondjuk magunknak: lelkem, kezd el ma tenni a jót, amiből eddig semmit sem tettél! Járjunk mindig Isten jelenlétében. Isten lát - ismétlegessük magunknak -, s amikor lát, meg is ítél. Legyünk rajta, hogy rosszat ne, csak jót lásson bennünk.

Amikor Istennél vagy az imádságban, szemléld önmagad igazságát; szólj Istenhez, ha tudsz, s ha nem vagy rá képes, állj előtte, mutasd magad, és ne tégy semmi egyebet. Így megállni Isten jelenlétében, csak azért, hogy megmutasd: szolgálói közé akarsz tartozni - a legszentebb, legkiválóbb, legtisztább és legnagyobb tökéletesség. ... Isten látja, elfogadja a jelenlétedet, kedves lesz előtte a hallgatásod; egyszer csak megfogja a kezedet, ő szól hozzád, és száz lépést fog veled együtt megtenni az imádság kertjében.

Az ördögnek egyetlen bejárata van a lelkünkben: az akarat; egyéb rejtett kapuk nincsenek. Nincs olyan bűn, amit nem akarattal követtek el. Ha az akarat nem egyezik bele, nem bűn történt, hanem emberi gyengeség.

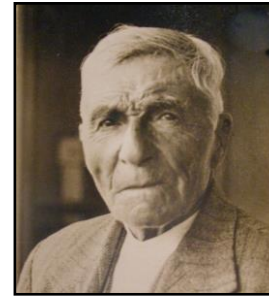
Az alázatosság és a szeretet együtt járnak. Az egyik megdicsőít, a másik megszentel. Az alázatosság és az erkölcsi tisztaság két szárny, melyek Istenhez emelnek, és szinte megistenítenek minket.

Mire vagyok képes én? Minden Istentől való. Az én gazdagságom egyetlen dolog, a végtelen nyomorúság.

**SZERETNI KELL, SZERETNI -
ÉS SEMMI TÖBB NEM SZÜKSÉGES.**

PIETRELCINAI PIO ATYA ÉLETE

1. rész – Francesco Forgione születése



Lankás tájon, a pugliai határ szomszédságában terül el Pietrelcina. A nyomorúságos házak között szűk, összevissza utcácskák kanyarognak. A településen mindannyian ismerik, és tiszteletben tartják a kölcsönös segítségnyújtás szabályát. Egypár szerencsés gyermek írni is tud, a betegeket pedig rendszeresen megnézi egy orvos, aki Beneventóból számaron jár át ide. Pietrelcinában nyugodt mederben zajlik az élet. Menetét az évszakok váltakozása és főként a mezőgazdasági munkák adják meg. A házakban a földszinten istállók és raktárak vannak. Az emberek a felső szinten laknak, ahonnan látszik a csillagos égbolt, és ahová gyakran beesik az eső. Így él az egy csöppnyi földterületet művelő Grazio Forgione és Maria Giuseppa di Nunzio is. Grazio konok munkásember. Élénk, ötletgazdag, érti a tréfát. Keményen küzd a szerencsétlenségekkel és a nem mindig bőkezű természettel, s 1881-ben így sikerül családot alapítania. Felesége parasztlány, akit becsületességéért és munkaszeretetéért nagyon kedvelnek. Egy évvel az esküvő után öröm köszönt Forgionéék házára: szép kisfiuk születik, akit Michelének neveznek el.

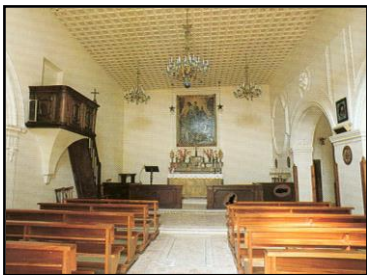
Két évvel később megérkezik a másodszültött. Forgionééknak nem jut idejük a keresztelő örömeinek ízét megízlelni, mert Francesco mindössze 19 napon, egy ismeretlen betegség következtében meghal. Maria Giuseppa mama bízik Istenben, és a fájdalmas esemény nem válik tragédiává, hiszen az, hogy egy kisgyermek ilyen zsenge korban hal meg, hozzátartozik a mindennapi élet menetéhez. A szülők nem esnek kétségbe, figyelmüket a szépen fejlődő Michelére fordítják. Peppina mama ismét áldott állapotba kerül, és egy eleven kislányt hoz világra, akit Amaliának neveznek el. Az új jövevény szépen fejlődik, és a szűkölködő, ám önérzetes Grazio otthonában barátaikkal együtt derekasan megünneplik a kislány első születésnapját. Húszhónaposan azonban Amalia megbetegszik, és egy hét leforgása alatt meghal. A mama ezúttal nem titkolja az őt ért csapást, annál kevésbé, mivel ismét gyermeket vár.

Grazio papa, miután Amalia koporsóját Francescónak a sírja mellett a gödörbe helyezte, aki éppen húsznaposan került a sírhely falai közé, kissé rossz előérzettel tér haza, ahol felesége vár rá. Peppina mama fájdalma és új terhessége ellenére serényen dolgozik a csöpp konyhában, ahol az ember alig bírja nyitva tartani a szemét a füst miatt, melyet az északi szél a kéményből a kis helyiségbe szorít vissza. Leszáll az est, a helyiséget a kályha fénye világítja be. Michele, a szerencsétlen sorsú család egyetlen életben maradt gyermeke majdnem ötéves. Nem fogja fel, mi történt. Keresi Amaliát, szülei pedig kegyes hazugságokkal nyugtatják meg, azt mondva neki, hogy a kislányt átvitték a szomszédokhoz, hogy megóvják őt a hidegtől. Grazio Forgione aggódik. Közismert vidámsága egy pillanat alatt szertefoszlott. Kislánya meghalt, felesége ismét gyermeket vár, a tél könyörtelen, és a termés is veszélyben van. A csöppnyi ablakhoz megy, hogy az égen próbáljon meg valami reménysugarat találni.



A Forgionék által legjobban kedvelt szentek egyike Assisi Szent Ferenc, a szegények védelmezője, az alázatosak közbenjárója Istennél. Ezért nevezték másodszülettüket Francescónak. Mikor Peppa mama látja, hogy férje kezdi elveszíteni önbizalmát, „Isten Szegénykéjéhez” fordul, és a remény kegyelmét kéri.

1887-ben, mikor vége szakad végre a tavaszi esőzésnek – melyről a település öregei azt tartották, hogy Isten azért küldi mannaként a földekre, hogy még termékenyebbé tegye őket – Grazio és Maria Giuseppa szerény hajlékába visszatér a remény. Elközelgett a negyedik gyermek érkezésének ideje. Májusi újholdkor kell bekövetkeznie annak, amit az átlagemberek „örvendetes eseménynek”, a pesszimisták pedig „egy gonddal többnek” neveznek. Graziónak és feleségének azonban nincsenek kétségei. Valamennyi gyermek az Örök Atya jóakarátának jele minden ember iránt, azok iránt is, akik nem érdemlik meg ezt a figyelmet. Május 25-én délután öt órakor, mikor a templom harangja májusi litániára szólítja a híveket, megszületik egy kisfiú. Grazio papa a plébániára rohan, ahol a papot karingben és stólában, a Szűzanya gyertyákkal és virágzó rekettyével díszített oltára előtt térdepelve találja. A rózsafüzért mondja, mintegy tíz hívővel együtt. Forgione is csatlakozik hozzájuk, hogy kapott ajándékát teljes szívéből megköszönje a Szent Szűznek, és hogy rábízza a kis **Francescót**, aki korán meghalt testvérkéje nevét örökölte.

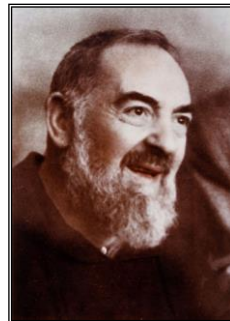


Negyedik gyermeke születése miatt Grazio papa szeretné a feje tetejére állítani Pietrelcinát, különösen azért, hogy megmutassa: családja nem fél a haláltól, mely ravasz tolvaj módjára, a sötétség leple alatt, csöndben kifosztotta házáat, és elvitte két csecsemő gyermekét. A kis Francesco születése egyfajta élethez szóló himnusz, mely összecsendül a tél kemény megpróbáltatásaiból épp most kikerülő természettel: a szántóföldek zöldellnek és gondosan megműveltek, a kertek pedig művészi módon kidolgozott szönyeghez hasonlítanak.

Grazio majd kibújik a bőréből örömeiben, a felesége azonban kevésbé vidám. Nem volt könnyű a szülés, és Maria Giuseppa kimerültnek érzi magát. Kóvályog a fáradságtól és az az érzése, hogy álmodik. Olykor-olykor kinyújtja a kezét, hogy megcirógassa csecsemőjét, és mozgó ajkai Isten áldását kéri kisfiára, aki – legalábbis látszólag – kiváló egészségnek örvend. Másnap a boldog édesapa már korán hajnalban, mikor még a nap sem bukkant fel a horizonton, már ott van a plébánián, köpenybe bugyolált kicsi fiával. A mise most egy kicsit később kezdődik, hogy don Nicolantonio megkeresztelhesse Forgionék negyedik gyermekét. A szentmise után, mikor Grazio papa nagy örömmel ismét átlépi szerény hajlékuk küszöbét, feleségéhez szalad, és teljes szívéből ezt kiáltja: „**Ime Francesco. A te gondjaidra bízom.**” Olyan, mintha új életre született volna; mintha tegnap este a felesége őt és nem is a kis Francescót hozta volna a világra. Grazio boldog.

Minden bízható. Van bőven aratnivaló, rengeteg a búza, a kukorica is jól terem. Úgy tűnik fel, hogy begyógyultak sebeik, melyeket két gyermekük halála okozott. Egyetlen dolog van, ami férj és feleség között nézeteltérésre ad okot: a kis Francesco mintha összetévesztené egymással a nappalt és az éjszakát. Hogy a kicsi egészséges, azt az öreg nápolyi orvos is megerősíti, aki városról városra járva éli életét, hogy a nép legalább a legveszélyesebb és legfertőzőbb betegségeket elkerülje.

A farkasordító telek és perzselő nyarak, a bőséges termés és a búzát vagy kukoricát pusztító különös rovarok inváziója közepette a Forgione család létszáma 1889-ben ismét növekszik eggyel. Francesco éppen első lépéseit gyakorolja, mikor édesanyja – szüret idején – megszűli Felicitát. A szülők figyelme az új jövevény felé fordul. Otthon imádkoznak, a földeken dolgoznak. (folytatás következik)



„Uram, én itt maradok a mennyország kapujában,
és csak akkor lépek be,
ha már minden gyermekemet láttam bemenni!”

Padre Pio
1/1.

A KERESZT NÉLKÜLI KERESZTFESZÍTÉS

„Nézzétek, milyen dicsőség vette körül! Milyen világra szóló sereget toborzott! Vajon miért? Filozófus volt talán vagy tudós? Karrierrel bíró híresség? Ó, nem! Egész egyszerűen csak alázattal bemutatta a szentmisét, és gyóntatott reggeltől estig. Hogyan jellemezzük még ezenfelül? **Krisztus megjelölte sebhelyeivel...**” – írta 1971. február 20-án VI. Pál pápa a pietrelcinai Pio atyáról.

Mivel testében és lelkében újra megelevenedett Jézus kínszenvedése, teljes lényével átérezte a bűn szörnyű nagyságát. Ennek súlya pedig igazából csak az Úr szenvedésének példájával mérhető. Néhány nyers megnyilvánulása, a bűnösöktől való idegenkedése a felszínes emberek rosszállását, megbotránkozását válthatta ki, ám aki jól ismerte, annak sem mutatta volna ki semmi áron fájdalmát, melyet a bűn és a bűnösök keményszívűsége miatt élt át. Ezt az állapotát ő maga „kemény mártíromságnak” nevezte. De aztán nyájas, szeretetreméltó volt az Istennel megbékélt bűnösökhöz! Ebben áll Pio atya nagysága: **újra átélte Krisztus szenvedését, hogy a bűnösöket kibékítse Istennel!**

Pontosan ezt méltatta benne Karol Wojtyła bíboros, mikor pappá szentelésének évfordulóját Pio atya sírjánál akarta megünnepelni. Ezt mondta homíliájában: „Különösen megható és felkavaró az a tény, hogy az Eukarisztiát Pio atya sírjánál ünnepeljük, annak sírjánál, aki Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak kínszenvedéséről, haláláról és feltámadásáról prédikált egész életén át”. Ó Pio atya.

A szenvedést és halált azonban feltámadás is követi. Pio atya nem halt meg. Most is élőnek és hatékonyan érezzük San Giovanni Rotondóban. A zarándokoknak már se szeri, se száma. És nem turisztikai céllal jönnek, hanem egyszerűen csak azért, hogy imádkozzanak, és megbékéljenek Istennel. Így Pio atya tovább folytatja küldetését: az isteni könyörületesség szolgálatát.

Róma, 1984. február 2.

Sienai Bernardino Romagnoli OFM